

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Δ/νσις : Γεωργίου Γενναδίου 14 - 115 21, Αθήναι
Τηλ. 210-72.72.204, Fax 210-72.72.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

ΑΠΟΣΤΟΛΗ Δ' ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Πρωτ. 5059

Αριθ.

Αθήνησι τῆ 5ῃ Νοεμβρίου 2020

Διεκπ. 2105

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 3029

Πρός

Τό Εὐσεβές Ὁρθόδοξο Πλήρωμα
τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

**Θέμα: «Μήνυμα ἐν ὄψει τῆς ἰδιαζούσης ὑγειονομικῆς περιστά-
σεως»**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Οἱ ἄνθρωποι, ὅσο δυνατοί κι ἂν εἶναι, αἰσθάνονται τήν ἀνάγκη κάπου νά ἀκουμπήσουν ὅταν τούς συνταράσσουν οἱ δοκιμασίες τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνάγκη αὐτή γίνεται ἐντονότερη τώρα πού βρισκόμαστε ἀντιμέτωποι μέ τήν σοβαρή ἔξαρση τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ. Τοῦ ἰοῦ, πού ἐδῶ καί ἀρκετούς μῆνες ἀπειλεῖ ἐπικίνδυνα τήν ἀνθρωπότητα χωρίς νά κάνει διακρίσεις. Τοῦ ἰοῦ, πού ἤρθε καί ἄλλαξε ριζικά τήν καθημερινότητα τῶν ἀνθρώπων, μέ περιορισμούς, ἐμπόδια, ἀπαιτήσεις, στερήσεις, οἱ ὁποῖες ὄλο καί ἐντείνονται. Βέβαια τά ἐρωτήματα διαρκῶς πληθαίνουν. Γιατί δοκιμάζεται ἡ ἀνθρωπότητα; Γιατί ὁ Θεός ἀργεῖ; Τί φταίει; Ὅσο ἡ ἀπάντηση ἀργεῖ, τόσο περισσότερο ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τοῦ διχασμοῦ καί τῆς ἀπόγνωσης.

Τό ἴδιο βασανιστικό ἐρώτημα ἀπηύθυνε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τόν Θεό γιά νά λάβει τήν ἀπάντηση: «Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου. Ἡ γάρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»¹. Ὅσο κι

¹ Β' Κορ. 12, 9

ἄν φαίνεται ἀντιφατικό αὐτό, ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ φανερώνεται μέσα στήν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Κορινθίους.

Τρεῖς φορές παρεκάλεσε τόν Κύριο νά τόν ἀπαλλάξει ἀπό τήν ἀρρώστια καί ἡ ἀπάντησή του ἦταν: «Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρη μου».

Εἶναι δυνατόν, μέσα ἀπό τήν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νά φανερώνεται ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ; Ὅσο κι ἄν αὐτό φαίνεται γιά τήν ἀνθρώπινη λογική ἀντιφατικό, στήν πραγματικότητα δίνει μία ἀπάντηση στό ἐρώτημα τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἡ λύση βρίσκεται στήν λέξη χάρη. «Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρη μου». Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα νέο πρῶσμα, ὑπεράνω τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς, ἡ ὁποία θέλει ὅλα νά τά καταλάβει. Μέ τήν χάρη ὁ ἀνθρώπος βλέπει τόν πόνο ὡς δωρεά, τήν ἀρρώστια σάν εὐκαιρία γιά προσέγγιση τοῦ Θεοῦ, τίς ταλαιπωρίες σάν ἀνύψωση σέ μία σφαῖρα ἄλλης βιοτῆς. Ὅπωςδήποτε, αὐτό δέν εἶναι εὐκολο γιά τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις, μᾶλλον ἀδυναμίες, ἀλλά εἶναι δυνατόν μόνο μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἡ ὥρα νά μετατρέψουμε τήν δική μας ἀδυναμία σέ δύναμη. Μέ τήν χάρη νά αὐξήσουμε τήν πίστη μας στόν Τριαδικό Θεό. Νά συνδέσουμε συνειδητά τήν ζωή μας μέ τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Νά καλλιιεργήσουμε τίς ἀρετές τῆς ὑπομονῆς, τῆς ταπείνωσης καί, κυρίως, τῆς μετάνοιας πού θά μᾶς ὀδηγήσει στήν λύτρωση. Ἡ προσευχή μας νά γίνει καρδιακή, ἔντονη, τακτική γιά ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας, ιδιαίτερα γιά τό ἱατρικό καί νοσηλευτικό προσωπικό πού βρίσκεται στήν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης γιά νά βοηθήσουν τόν πάσχοντα ἀνθρώπο. Ἄς προσευχόμεθα γιά τήν ἴαση τῶν ἀνθρώπων πού τοὺς ἐπισκέφθηκε ἡ ἀσθένεια, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά εἶναι ἀνθρώποι τῆς διπλανῆς πόρτας. Ἄς προσευχόμεθα γιά ὅσους στερήθηκαν ἀγαπημένα πρόσωπα ἐξ αἰτίας τῆς πανδημίας. Ἄς προσευχόμεθα γιά τοὺς νέους μας, οἱ ὁποῖοι, μέσα ἀπό αὐτήν τήν δυσκολία τῆς πανδημίας, μποροῦν νά ὠριμάσουν συνειδητοποιώντας πῶς τίποτε δέν εἶναι αὐτονόητο σέ αὐτόν τόν κόσμο. Ἄς προσευχόμεθα γιά τίς ψυχές ὄσων ἔφυγαν γιά τόν οὐρανό, λόγῳ αὐτῆς τῆς φονικῆς ἴωσης. Ἡ ἀγιαστική χάρη θά μᾶς

βοηθήσει νά αναπτύξουμε ύψηλό αἶσθημα ἀτομικῆς εὐθύνης, ἀλλά καί ἀπολύτου σεβασμοῦ στόν συνάνθρωπο.

Οἱ πιστοί δικαιολογημένα ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό κάποια ἀσθένεια, ἀπό πόνο ἢ ταλαιπωρία. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ὡς ἀπάντηση μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά ἀντέξουμε. Αναζητοῦμε τήν ἀσφάλεια κοντά στόν Θεό, ἀλλά καί στήν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται κυρίως γιά τήν υἰεία τῆς ψυχῆς, ἀλλά δέν ἀδιαφορεῖ γιά τήν υἰεία τοῦ σώματος τῶν πιστῶν. Τό σῶμα εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σέ αὐτό τό πλαίσιο, ἡ Ἐκκλησία δίνει μεγάλη προσοχή στά πορίσματα τῆς ἱατρικῆς, ἀναφορικά μέ δύσκολα διλήμματα βιοηθικῆς, ὅπως μεταμοσχεύσεις, ἀντιμετώπιση πανδημίας καί ἄλλα, τά ὁποία ἱατρικά πορίσματα σέβεται, ὅταν δέν στεροῦν ἀπό τούς ἀνθρώπους τήν σωτηρία.

Τό «ἀγκάθι» στό σῶμα τοῦ Παύλου, ὅ,τι κι ἂν ἦταν αὐτό, δέν ἐμπόδισε τό ἱεραποστολικό του ἔργο πού ἐκτείνεται σέ ὅλη τήν τότε οἰκουμένη, δέν σταμάτησε τήν συγγραφή τῶν ἐπιστολῶν του. Δέν τόν ἐμπόδισε νά ἐπισκεφθεῖ, ξανά καί ξανά, τίς Ἐκκλησίες πού ἴδρυσε. Δέν τόν ἐμπόδισε νά γράφει ἐπαινετικά λόγια γιά τούς χριστιανούς παραληπτές τῶν ἐπιστολῶν ἢ γιά τούς συνεργάτες του. Ὁ Παῦλος δέν ἄφησε τήν πικρία του γιά τόν δικό του πόνο νά ἐπηρεάσει τήν συμπεριφορά του πρός τούς ἄλλους.

Ἔτσι καί ἐμεῖς, μετατρέποντας τήν ἀδυναμία σέ δύναμη μπορούμε νά μήν ἀφήσουμε τίποτα νά σταθεῖ ἐμπόδιο στόν δρόμο γιά τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμπάσχουσα καί συναγωνιζόμενη μέ τούς πιστούς, ἐπαναλαμβάνει μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο: *«τίς ἀσθενεῖ, καί οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καί οὐκ ἐγώ πυροῦμαι; εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τά τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι. Ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητός εἰς τούς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι»*².

² Β' Κορ. 11, 29-31

